

La Natuk i l'os blanc eren inseparables,
però un dia va succeir una cosa terrible.
Aquesta és la història de la seva amistat.

ABRAÇADA D'OS

ABRAÇADA D'OS

Susanna Isern Betania Zacarias

nubeOCHO

ISBN: 978-84-19607-16-4 www.nubeocho.com

9 788419 607164

Susanna Isern
Betania Zacarias

Abraçada d'os
Col·lecció Som8

© del text: Susanna Isern, 2016
© de les il·lustracions: Betania Zacarias, 2016
© de l'edició: NubeOcho, 2023
© de la traducció al català: Marta Morros, 2023
www.nubeocho.com - info@nubeocho.com

Títol original: *Abrazo de oso*
Correcció: Joana Morales Sabaleta

Primera edició: Gener, 2023
ISBN: 978-84-19607-16-4
Dipòsit legal: M-29371-2022

Imprès a Portugal.

Tots els drets reservats. Prohibida la seva reproducció.

ABRAÇADA D'OS

Susanna Isern
Betania Zacarias

nubeOCHO

La Natuk vivia al nord. Allà on les visites del sol eren fugaces i les nits de lluna i estels semblaven eternes.

Una tarda, mentre passejava pels mars de gel, es va trobar, fet una boleta, un petit os blanc.

L'osset estava sol, no hi havia ningú al seu voltant. Era tan petit que gairebé no podia ni obrir els ulls. Sense dubtar-ho, la Natuk se'l va posar entre els seus braços.

—T'ajudaré a trobar a la teva mare —li va xiuxiuejar.

Malgrat que la Natuk la va buscar arreu, no va aconseguir trobar-la.

—Anem a casa. Allà t'escalfaràs —li va dir en veure que tremolava i que s'arraulia contra el seu pit.

Aquella nit, la Natuk va dormir al costat de l'os, que no aconseguia deixar de tremolar.

L'endemà al matí, estava més tranquil i molt afamat. La nena li va donar peix i aigua dolça. Ell l'hi va agrair amb una llepada a les galtes i una abraçadeta d'os.

A partir d'aquell dia, sempre dormien junts.

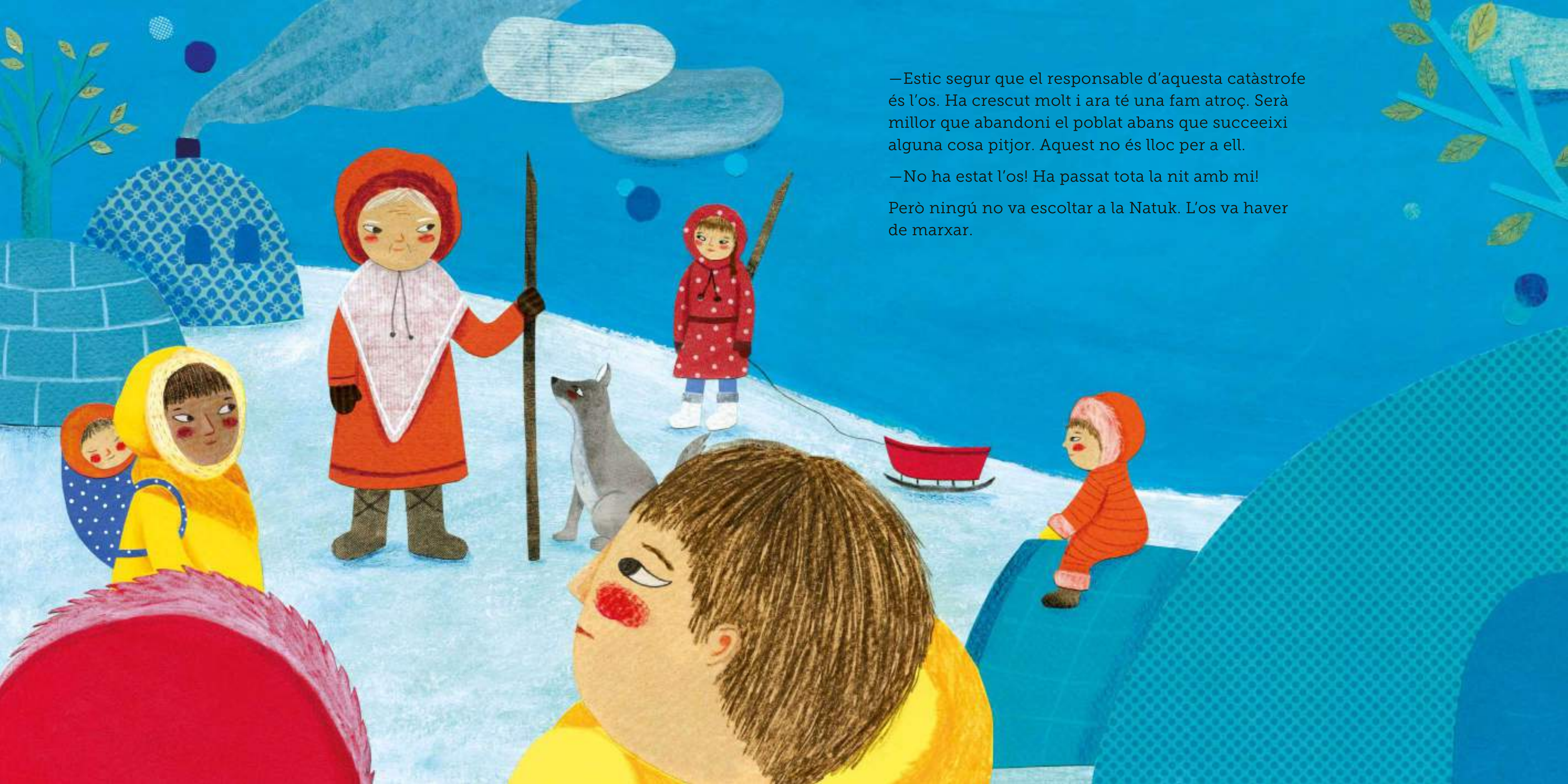
Amb el pas del temps, l'os blanc va créixer i es va convertir en un animal gran i fort. La Natuk i ell es van fer inseparables.

Plegats recorrien les gèlides planes, descendien per les glaceres com si fossin un tobogan i es divertien fent enrabiatar els pingüins i les foques mentre feien una plàcida becaina sota el sol llunyà.

Una nit, mentre els esquimals dormien, algú va saquejar la reserva de peixos que, amb tant d'esforç, havien emmagatzemat per a les èpoques en què feia mal temps.

Quan es van despertar i van veure què havia succeït, tots es van alarmar. L'home més ancià del llogaret va mostrar les seves sospites de seguida.

—Estic segur que el responsable d'aquesta catàstrofe és l'os. Ha crescut molt i ara té una fam atroç. Serà millor que abandoni el poblat abans que succeeixi alguna cosa pitjor. Aquest no és lloc per a ell.

—No ha estat l'os! Ha passat tota la nit amb mi!

Però ningú no va escoltar a la Natuk. L'os va haver de marxar.